Z ŻAŁOBNEJ KARTY

Dr inż. Janusz Hajnowski
1921 - 2016

Dnia 28 kwietnia 2016 roku w wieku 95 lat zmarł w Poznaniu dr inż. Janusz Hajnowski, wieloletni pracownik Przemysłowego Instytutu Maszyn Rolniczych w Poznaniu. Pogrzeb odbył się dnia 6 maja 2016 r. w Poznaniu na cmentarzu Miłostowo.

Dr inż. Janusz Hajnowski urodził się 2 stycznia 1921 roku w Bałtowie pow. Iłża woj. kieleckie. Był synem Wacława i Marii z d. Skoczewskiej. Miał braci Andrzeja i Zbigniewa.

W 1930 r. ukończył czterooddziałową szkołę powszechną w Ozorkowie, a w 1938 r. ośmioklasowe Państwowe Gimnazjum Ziemi Kujawskiej we Włocławku (matura). W tym samym roku odsłużył jednomiesięczną Służbę Pracy oraz zdał egzamin konkursowy na Wydział Mechaniczny Politechniki Warszawskiej.

W październiku 1938 r. został powołany do wojska, gdzie pełnił służbę aż do wybuchu wojny w 1939: najpierw we Włodzimierzu Wołyńskim (Szkoła Podchorążych Rezerwy Artylerii), a następnie w 4. Kujawskim Pułku Artylerii Lekkiej w Inowrocławiu, otrzymując stopień plutonowego-podchorążego. W kampanii wrześniowej walczył w tym pułku (Jabłonowo Pomorskie – Łowicz), a następnie w 8. Płockim Pułku Artylerii Lekkiej (Modlin).

Dnia 30 września 1939 r. wzięty do niewoli niemieckiej w Modlinie został wywieziony do Działdowa, skąd dnia 17 października 1939 r. zwolniono go na podstawie warunków kapitulacji Modlina.

W czasie okupacji niemieckiej do końca 1939 r. pracował jako robotnik na stacji przeładunkowej Brzezie k. Włocławka, a następnie jako karmelarz i elektrotechnik w fabryce „Społem" w Dwikozach oraz w Częstochowie, aż do wyzwolenia.

Od marca 1940 r. do sierpnia 1944 r. pracował w konspiracji w ZWZ-AK pod pseudonimem „Boruta" jako instruktor Szkoły Podoficerskiej w Dwikozach k. Sandomierza oraz łącznik i uczestnik koncentracji wojskowych. W lipcu 1944 r. w ramach akcji „Burza" jako dowódca plutonu wziął udział w potyczkach z Wehrmachtem w Wysiadłowie i Tulkowicach, akcji rozbrojeniowej jednostki Wehrmachtu we wsi Łopata pow. Opatów, zasadzce na oficerów sztabowych niemieckich we wsi Pielaszów, bitwie z żandarmerią i oddziałami pacyfikacyjnymi pod Pielaszowem i Gołębiowem k. Sandomierza.

Po wyzwoleniu powrócił do Rózinowa k. Włocławka, czyli do miejsca stałego zamieszkania. Od kwietnia do sierpnia 1945 r. pracował jako kancelista Odcinka Drogowego PKP we Włocławku.

We wrześniu 1945 r. rozpoczął studia w Szkole Inżynierskiej w Poznaniu, którą ukończył we wrześniu 1948 r. W czasie studiów i później (od września 1947 do lipca 1949 r.) pracował jako asystent i nauczyciel w Państwowym Liceum Mechanicznym i Elektrycznym w Poznaniu. Od września 1948 r. do czerwca 1956 r. był asystentem w Katedrze Pomp i Turbin Politechniki Poznańskiej, a od 1970 do 1973 r. prowadził prace dyplomowe na Wydziale Mechanizacji Rolnictwa Politechniki Poznańskiej.

Od 1 lutego 1949 r. do emerytury, czyli do 30 czerwca 1981 r., zatrudniony był w CBK-3 (na stanowisku kierownika grupy konstrukcyjnej), przekształconym w Instytut Maszyn Rolniczych, a następnie Przemysłowy Instytut Maszyn Rolniczych w Poznaniu - na stanowisku kierownika Zakładu Maszyn Hodowlanych i Gospodarczych. Był współautorem wielu wynalazków zastosowanych w przemyśle oraz prac naukowo-badawczych z dziedziny maszyn do przygotowania pasz i transportu bliskiego. W 1963 r. jako stypendysta FAO-ONZ odbył praktykę naukową w pięciu instytutach NRF. Od roku 1960 był członkiem Rady Naukowej PIMR oraz Komisji Mechanizacji Prac Hodowlanych Wydz. V Nauk Rolniczych i Leśnych PAN, jak również członkiem Komitetu Redakcyjnego „Biuletynu Informacyjnego PIMR".

W 1960 r. w Politechnice Poznańskiej uzyskał stopień magistra inżyniera, a w roku 1973 w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie – stopień naukowy doktora.

Dr inż. Janusz Hajnowski został uhonorowany następującymi odznaczeniami: Srebrnym Krzyżem Zasługi z Mieczami 1955; Krzyżem Walecznych 1944 (weryf. 1973); Krzyżem Partyzanckim 1975, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem Zwycięstwa i Wolności 1945 r. (1976), Odznaką Honorową m. Poznania 1978, Odznaką Honorową „Za Zasługi w Rozwoju Województwa Poznańskiego" 1979.

Był żonaty z Jadwigą z d. Bobrzyk (1921-2009), z którą miał dwie córki: Ewę i Barbarę.

Cześć Jego pamięci!

dr inż. Tadeusz Pawlicki, prof. nadzw.